

Mál nr. 240/2010

M

og

Vátryggingafélagið X v/slysátryggingar ökumanns og eiganda (A)

**Umferðaróhapp 23.05. 2007, ökumaður missti stjórn á b ifreið sinni,
tilkynningarskylda skv. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.**

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 27.08. 2010.
- 2) Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 24.08. 2010.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa.

Ökumaður A missti stjórn á bifreið sinni í lausamöl norðan við Höskuldsstaðasel í Breiðdal sbr. fyrirliggjandi gögn. Bifreiðin fór a.m.k. eina veltu áður en hún stöðvaðist. Lögreglan getur þess að aðspurð um meiðsl kvaðst M “finna fyrir smá eymslum í hálsinum einnig sagði hún að sig verkjaði í handleggina.”

Vátryggingafélaginu mun hafa borist gögn vegna máls þessa í desember 2009 þegar lögmaður M sendi félaginu umboð sitt. Tjónstilkynning barst 12.01. 2010 en í millitíðinni hafði lögregluskýrsla borist. Vátryggingafélagið telur að í þessu tilviki eigi að miða tilkynningarfreist skv. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga við tjónsdag. M hafi verið kunnar afleiðingar slyssins þegar á tjónsdegi. Ekkert nýtt komi fram í læknisvottorði sem ekki átti þegar að vera ljóst miðað við eymslin sem M kvartaði yfir og var greind með við komur á heilsugæslustöðina í Fjarðarbyggð í kjölfar slyssins. Félagið telur að árs tilkynningarfrestur hafi byrjað að líða á tjónsdegi. Réttur til bóta úr slysátryggingu ökumanns og eiganda hafi því fallið niður vegna tómlætis.

M telur greiðsluskyldu fyrir hendi sbr. umfjöllun hans í málskotinu.

Álit.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum vanrækti M ekki tilkynningarskyldu sína samkvæmt 124. gr. laga um vátryggingarsamninga. Miðað við fyrirliggjandi gögn var M ekki ljóst á tjónsdegi hverjar afleiðingar slyssins yrðu. Í því tilviki sem hér er til umræðu er ekki rétt að miða upphaf tilkynningarfrests við tjónsdag. Frestur M til að tilkynna félaginu um líkamstjónið og mögulega kröfu sína var ekki liðinn m.ö.o. M setti kröfu sína fram í kjölfar þess að henni varð ljósar varanlegar afleiðingar slyssins. Hafa ber hugfast að M hafði fengið, líkt og fram kemur í málskotinu, “hefðbundnar ráðleggingar” auk verkjalyfja við komur sínar á heilsugæslustöð og “leit svo á að einkenni þau sem hún fann fyrir í kjölfar slyssins myndu hverfa með tímanum.” Svo reyndist ekki vera. Afleiðingar slyssins eru alvarlegri en M gerði ráð fyrir.

Ofanrituðu til stuðnings er vísað til niðurstöðu í dómi Hæstaréttar frá 22. október 2009 í máli nr. 7009 og niðurstöður úrskurðarnefndar í málum nr. 301/2008, 212/2009, 317/2009, 401/2009, 410/2009 og 113/2010.

Niðurstaða.

Tilkynningarfrestur skv. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga var ekki liðinn. Greiðsluskylda er fyrir hendi.

Reykjavík 14. september 2010

Rúnar Guðmunsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.